

Tanja Košir

Oblačila

Tavala je po praproti visoki.
Sedaj spi
in diha
kot roža.

-Pesmi-

Začelo se je tako:
stopila sem na balkon,
gola segla z rokami v nebo,
med prsti pretakala sive plašče
in si enega izbrala.

Ta vilinska obleka,
prava zanka.
V podlogi sem našla
brokat razcvetelih vrtnic
prav iz rajskih vrtov
in prazna mesta,
ki jim nisem videla dna,
in to jutro prav nič drugega
vmes.

Oko

Za medlim, medenim oknom
je gladek hrib
in bel klavir:
glasba je oprhnila tla.

Bledo jutranjo srajco na tleh
so pokrili zlati hrošči:
gol kot sonce se je potikal dan.

Oblaki, trave

Kjer po nebu stopajo deklice,
delajo oblake;
do tja poganjajo trave.

Tudi ko odložiš oblačila,
te zagrne,
si v pregibu krila ptice,
si zganjen polzračni list,
deček.

risala sem belomodro črto
preko tvojih zgornjih vek:
na mehkobo, na posvečen kraj,
ki je namenjen dotikom ljubimcev.
risala sem: stresali so se gumbki
po parketu. nemara mi je bilo
dovoljeno zato, ker sem sanjala.

Krog

Vsa kot droben prah
naletava tema.
Z robov tihe slike kaplja.

Zamedena

Po prvih treh krpicah
je začelo tako močno naletavati,
da sem opustila zapisovanje
in začela z usti loviti
vedno večje snežinke.

Modra vrtnica

Ob poti puhti dim
prav kot tvoj površnik
in drevesa, glej:
drugo za drugim hlapijo
počasi in brez sledu.
Nekje, samo kot v snu,
raztaplja še bel pajčolan.